

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, mr.sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Z. L., R., kojeg zastupa opunomoćenik A. B., odvjetnik iz V., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 18. prosinca 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/20-01/293, urbroj: 401-01/05-20-1 od 1. lipnja 2020.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbacuje se žalba tužitelja izjavljena protiv dopisa Sigurnosno-obavještajne agencije, klasa: 011-03/14-01/9, urbroj: 539-017011/1768-20-289 od 8. travnja 2020., kao nedopuštena.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu, u bitnom, navodeći kako je u posjedu provjerenih saznanja da je u razdoblju od 1. lipnja 2003. do 2. siječnja 2004. bilo slobodnih radnih mjesta na koja je mogao i morao biti raspoređen te je zahtjevom od 6. travnja 2020. tražio da mu prvostupanjsko tijelo konačno dostavi izravan odgovor na pitanje jesu li u Agenciji u tom razdoblju bila popunjena sva radna mjesta VSS propisana Pravilnikom o unutarnjem redu Protuobavještajne agencije, čiji je sastavni dio i Sistematizacija radnih mjesta, za koja je uvjet rasporeda VSS koju tužitelj posjeduje. Nastavno tužitelj detaljno iznosi razloge zbog kojih je podnio takav zahtjev te kronologiju postupka u vezi njegovog radnopravnog statusa kod prvostupanjskog tijela. Navodi kako je nesporno da je tijelo javne vlasti (SOA) ovaj postupak rješavalo primjenom odredaba Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15.-dalje u tekstu: ZPPI), da je na temelju toga tužitelj izjavio pravni lijek tuženiku, da je imao sumnju u zakonitost postupanja tijela javne vlasti, te da je, stoga, tuženiku i naglasio i izričito tražio primjenu članka 7. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.-dalje u tekstu: ZUP) da u slučaju nenadležnosti proslijedi žalbu nadležnom tijelu uz obavijest tužitelju da je tuženik utvrdio da se u ovom postupku ne primjenjuju odredbe ZPPI-a te da tuženik nije nadležan za postupanje. Umjesto da tako postupi, tuženik je, iako nenadležan,

sam rješavao žalbu, čime je povrijedio odredbe članka 7. i članka 18. ZUP-a, a koja povreda pravila postupka je od utjecaja na rješavanje ove upravne stvari. Stoga tužitelj traži postupanje Suda sukladno članku 7. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.-dalje u tekstu: ZUS) te da, nakon održane usmene, neposredne i javne rasprave u kojoj će se utvrditi koje je tijelo nadležno za rješavanje po žalbi tužitelja, Sud usvoji tužbeni zahtjev, poništi osporeno rješenje tuženika i naloži mu žalbu poslati na nadležno rješavanje tijelu koje je tijekom ovog spora utvrđeno kao nadležno za rješavanje tužiteljeve žalbe. Ujedno tužitelj potražuje troškove predmetnog upravnog spora za sastav tužbe, uvećano za PDV.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim, pri čemu ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja. U bitnom, ističe da je tužiteljeva žalba bila jasno namijenjena tuženiku kao drugostupanjskom tijelu u zaštiti prava na pristup informacijama te je njegova intencija bila da tuženik provjeri zakonitost dopisa SOA-a, stoga, nema govora o primjeni odredbe članka 18. ZUP-a, jer je tuženik u ovom slučaju nadležno tijelo koje je zakonski dužno konstatirati rješenjem nedopuštenost tužiteljeve žalbe. Iznoseći i druge razloge zbog kojih smatra da je osporeno rješenje na zakonu utemeljeno, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev i potvrditi drugostupanjsko rješenje.

Sukladno odredbi članka 6. ZUS-a, odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti očitovao podneskom zaprimljenim po ovom Sudu 18. rujna 2020., u kojem se osvrće na navode tuženika te dodatno iznosi razloge zbog kojih smatra da je u konkretnom slučaju bilo mjesta primjeni odredbe članka 7. i članka 18. ZUP-a.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbacio njegovu žalbu. Pritom je tuženik za svoju odluku dao pravno relevantne razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog i postupovnog prava.

Naime, odredbom članka 1. stavka 4. ZPPI-a propisano je da se odredbe ovog Zakona ne primjenjuju na informacije za koje postoji obveza čuvanja tajnosti, sukladno zakonu koji uređuje sigurnosno-obavještajni sustav Republike Hrvatske.

Prema pak odredbi članka 23. stavka 1. točke 5. ZPPI-a, tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu kad obavještava korisnika da za informaciju postoji obveza zaštite odnosno čuvanja njezine tajnosti, sukladno članku 1. stavku 4. i 5. ovog Zakona.

Iz podataka sveza spisa razvidno je da se na tužiteljev zahtjev prvostupanjsko tijelo očitovalo dopisom od 8. travnja 2020., iz kojeg proizlazi da u konkretnom slučaju ne postoji pravna osnova za dostavu podataka koji se odnose na popunjenost pojedinih radnih mjesta Sigurnosno-obavještajne agencije ili njenih pravnih prednica, pri čemu se prvostupanjsko tijelo pozvalo na odredbu članka 39. Zakona o sigurnosno-obavještajnom sustavu Republike Hrvatske („Narodne novine“, broj: 79/06. i 105/06.-ispr.) te članka 18. i članka 20. Zakona o tajnosti podataka („Narodne novine“, broj: 79/07. i 86/12.).

Nije sporno da je tužitelj protiv navedenog dopisa izjavio žalbu tuženiku, koji je istu odbacio, već nadležnost tuženika da odlučuje o žalbi, odnosno nepostupanje tuženika po odredbama članka 17. i članka 18. ZUP-a, temeljem kojih je tužitelj tražio da u slučaju nenadležnosti tuženik proslijedi žalbu nadležnom tijelu i o tomu ga obavijesti.

Sud, međutim, ne nalazi povrede zakona na štetu tužitelja po toj osnovi. To stoga jer tužitelj tužbom niti ne osporava da je o njegovom zahtjevu rješavano temeljem odredaba ZPPI-a, zbog čega su neosnovani prigovori da tuženik nije nadležan za rješavanje predmetne žalbe te da je njegovu žalbu trebalo dostaviti nadležnom tijelu. Naime, a sukladno odredbi članka 35. stavka 3. alineje 1. ZPPI-a, upravo je tuženik ovlašten obavljati poslove

drugostupanjskog tijela u rješavanju žalbi o ostvarivanju prava na pristup informacijama i prava na ponovnu uporabu informacija, a što podrazumijeva i ocjenu da li je protiv akta tijela javne vlasti donesenog temeljem toga Zakona žalba dopuštena, pravodobna i izjavljena od ovlaštene osobe, u smislu odredbe članka 114. stavka 1. ZUP-a.

S obzirom da niti odredbama ZPPI-a, a niti ZUP-a nije dopušteno izjaviti žalbu protiv dopisa, već je to moguće isključivo protiv rješenja, dakle, upravnog akta kojim javnopravno tijelo u upravnom postupku rješava o pravima, obvezama ili pravnim interesima stranaka (članak 2. ZUP-a), što ovdje nije slučaj, to je tuženik pravilno postupio kada je žalbu tužitelja izjavljenu protiv dopisa od 8. travnja 2020. odbacio kao nedopuštenu, ne ulazeći u meritornu ocjenu žalbenih navoda.

Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, a s obzirom da tužitelj i u tužbi ponavlja prigovore navedene u žalbi protiv dopisa prvostupanjskog tijela, to ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog i postupovnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Iz navedenih razloga ovaj Sud nije ocijenio potrebnim održati raspravu u predmetnom upravnom sporu. Naime, Sud je tijekom ovog spora tužitelju dostavio odgovor na tužbu koji je dao tuženik, čime mu je omogućio očitovanje na navode tuženika, nakon čega je, razmatrajući sve podneske zaprimljene od stranaka tijekom predmetnog upravnog spora, zaključio kako tužitelj svojim tužbenim navodima osporava samo primjenu prava, zbog čega je, u smislu ovlaštenja iz članka 36. točke 4. ZUS-a, predmetni spor riješio bez rasprave.

Na kraju, a u odnosu na tužiteljev zahtjev za naknadom troškova predmetnog upravnog spora, ističe se da je odredbom članka 79. stavka 4. ZUS-a propisano da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora. Budući je u konkretnom slučaju tužbeni zahtjev odbijen, to proizlazi da je tužitelj u cijelosti izgubio predmetni upravni spor, radi čega je njegov zahtjev valjalo odbiti.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. ZUS-a, odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 18. prosinca 2020.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.